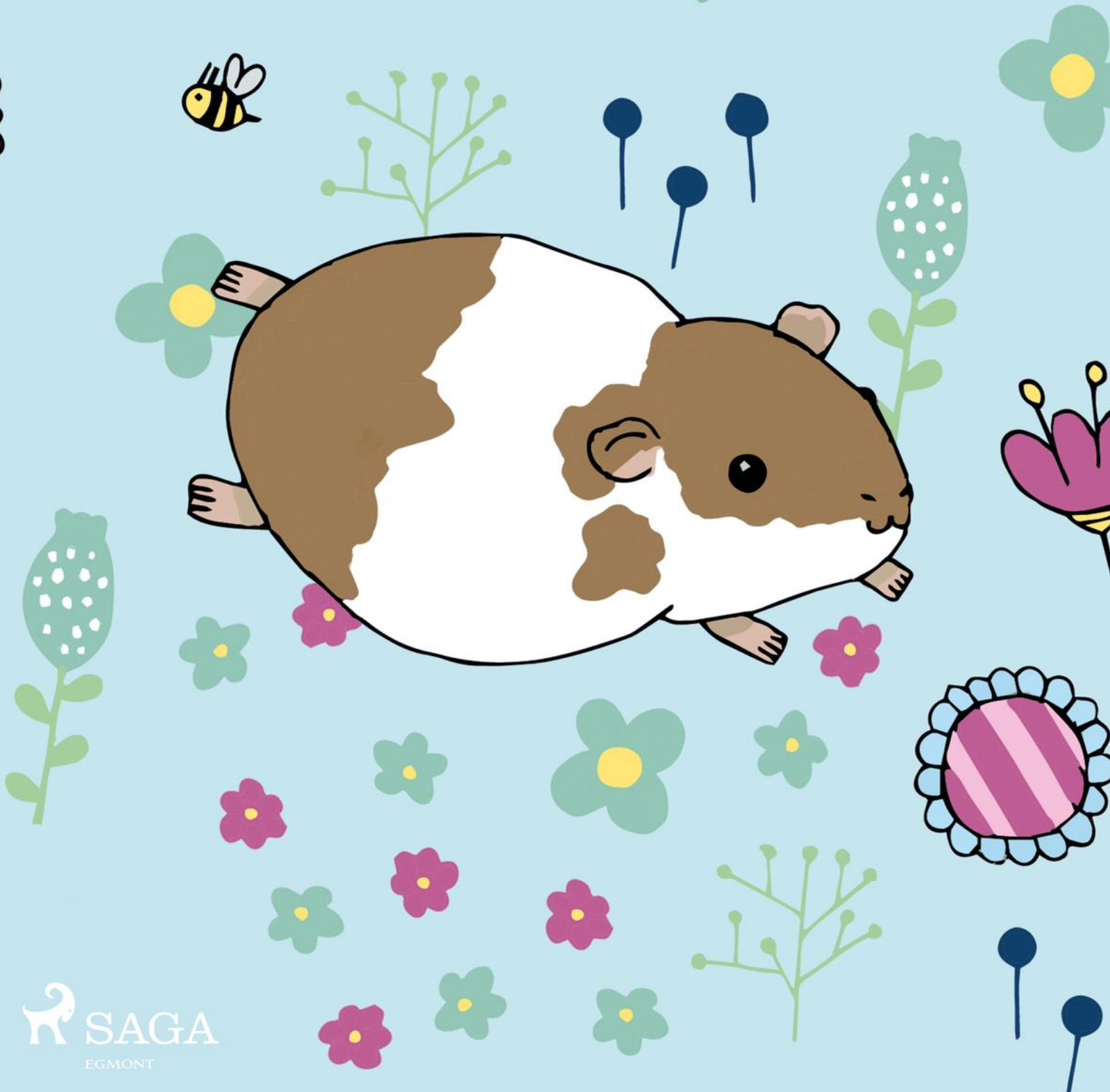
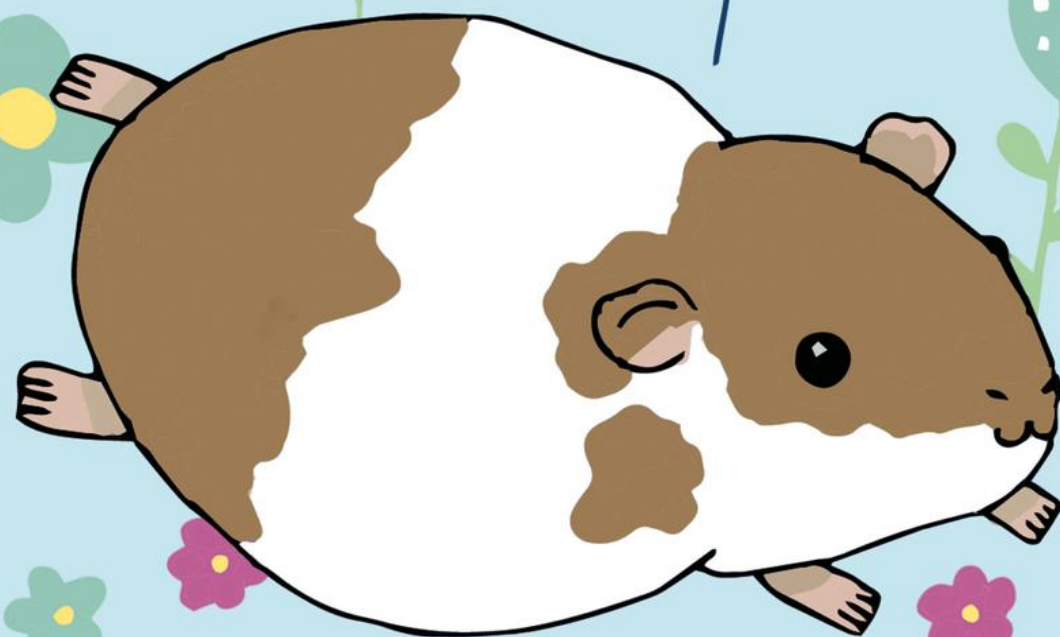

MODIGA SNURRAN

Eva Wikander

MODIGA SNURRAN

Eva Wikander

Eva Wikander

Modiga Snurran

Illustrationer av Frantisek Simak

Saga

Modiga Snurran

Copyright © 1988, 2019 Eva Wikander och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726126754

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

1

— HÅLL MUN! HAHAHA! HÅLL MUN!

Jag ryser fortfarande när jag tänker på den kaxiga staren i djuraffären där jag föddes.

Han skrek högst och värst hela dagarna och höll på att skrämma livet ur oss smådjur.

Som tur var bodde mamma i samma bur som jag och mina syskon.

Hon var varm och tjock och trygg och luktade alltid persilja.

Jag kröp in under mammas mage och gömde mig för staren.

Varje gång dörrklockan pinglade i affären och besökare kom och gick, öppnade han sin gula fula näbb och gapade:

— HÅLL MUN! HAHAHA! HÅLL MUN!

Folk skrattade och tyckte att han var rolig. Det tyckte inte jag. Han var bara elak och mallig för att han råkade kunna säga några ord. Och så satt han där och fjädrade sig i sin stora bur medan människorna beundrade hans konster.

Riktigt tyst var det nog aldrig i affären. Inte ens på nätterna. I ett hörn satt en amazonpapegoja och vräkte ur sig svordomar. Bredvid honom skrånade en flock parakiter. Det visslade och gnisslade från undulater, kanariefåglar och kakaduor.

Vi levde tätt inpå varandra, mina fyra syskon och jag. Vi gillade att busa och bitas och sprätta spån på mamma som hade ett oändligt tålamod med oss.

Första gången jag kände lukten av färsk persilja skrek jag.

Jag visste inte att jag kunde skrika så högt.

Vi slogs om persiljekvistarna. Mamma var inte snäll längre. Hon högg mot mig när jag försökte ta hennes kvist.

Då skrek jag ännu värre. Att det kunde komma så mycket skrik ur en sån som jag!

Jag lät nästan lika högt som staren borta vid dörren!

Jag glömde persiljan, för nu hade jag hittat min egen röst.

— Oioioioi, ropade jag för full hals.

Mammas öron fladdrade lyckligt.

Det var underbart att skrika. Jag skrek så jag storknade. Snart skrek mina syskon också och mamma kurrade belåtet.

En dag tystnade jag. Jag vädrade förändring i luften. Vårsolen sprängde in genom fönstren och kittlade mig över nosen.

Jag blev en smula orolig och kände mig rastlös.

Det pinglade i dörrklockan.

— HÅLL MUN! HAAAAHA! HÅLL MUN!

En flicka steg in i affären och när hon möttes av starens gälla stämma såg hon honom allvarligt i ögonen och sa:

— Håll mun på dig själv du!

Sen log hon ett snett litet leende och gick fram till expediten.

— Jag skulle vilja köpa ett marsvin, sa hon.

Flickan och expediten passerade raden av burar och hälsade på hela min tjocka släkt.

Till sist nådde de vår bur.

— Där har vi en pigg rackare. En riktig gaphals, sa expediten och pekade på mig.

Jag blev vettskrämd och tog skydd bakom mamma.